

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

AOUT-SEPT. 1944

SỐ 162-168

CHÍNH LÚC NÀY BẠN SỐNG THẾ NÀO ?

BUỒN thay, rất ít tin-đồ trung-tin phó mình cho Đức Chúa Trời, nhờ Ngài sắp-đặt đời mình y theo một phương-lược càng ngày càng mở-mang, tỏ-rõ. Họ có nhiều ý riêng quá, những sự ham-thích của họ quay-cuồng từ phía, đều nổi-chính ngày này họ không thể sâu-sàng học hết bài thiêng-liêng, cần-yếu mà Đức Chúa Trời dành cho, bất-huân bài ấy là gì. Đó là duyên-có nhiều tin-đồ sa-sát, sâu không sa-ngã hẳn. Họ chẳng sống trong hiện-tại, nghĩa là chính lúc này họ chẳng để linh-hồn và thân-thể mình hòa-hiệp với phương-lược của Đức Chúa Trời. Nhưng khi nào, với tâm-lòng dâng trọn cho Đức Chúa Trời và vận-dụng đức-tin, chúng ta sống trong hiện-tại, coi hiện-tại là giờ Chúa thăm-viếng mình, thì mọi sự sẽ trở-đẹp và làm sáng danh Chúa (Ê-sai 26 : 3).

Mỗi bệnh-phước vì không theo phương-lược Chúa

Cái xương không ở đúng chỗ Đức Chúa Trời đặt thì vô-cùng đã đặt nó, thì chỉ khiến thân-thể đau-dớn mãi cho đến khi nó được đem lại chỗ đã nhất-định cho nó. Nếu đoàn xe-lửa thối chạy trên đường sắt mà đi trượt ra ngoài, thì phải đổ và gây nên tai-nạn kinh-khó. Cũng một lẽ ấy, biết bao nỗi đau-khổ, mũi đắng-cay bủa dãi ta chỉ vì linh-hồn ta không sống trong chỗ đã nhất-định cho nó, không lấy làm thỏa-mãn về phương-lược của Đức Chúa Trời cùng mọi sự mà phương-lược ấy đem đến từng hồi từng lúc.

Nếu người ta biết rõ và nhận thấy giá-trị của bí-quyết trên đây, nếu họ xem-xét và cam-chịu mọi sự xảy đến theo quan-điểm của Đức Chúa Trời, thì chẳng còn nghe tiếng họ lầm-bầm, chẳng còn thấy họ chau mày, nhăn trán vì dấy-nghịch với Ngài nữa. Nhưng, than ôi, họ không thỏa-mãn về những phước mình có, lại luôn luôn ước-ao những sự mình không thể có ! Vì vậy, họ lấy làm cực-khổ vì phải mang một cái ách đáng lẽ là để chịu cho họ (Ma 11 : 29-30). Còn linh-hồn nào chịu sống trong hiện-tại, coi hiện-tại là giờ Đức Chúa Trời thăm-viếng mình, nhận-xét hiện-tại theo ánh-sáng của Ngài, thì liền hưởng được sự bình-an êm-dịu của Thiên-đàng.

Mỗi ngày, giờ có một sự-mạng đặc-biệt

TẠI sao chúng ta thường thấy có kẻ nghèo-cực và đau-yếu, mà vẫn sung-sướng, thỏa-mãn ? Tỉ như Gióp, của mất, con chết, vợ nhicc, thân bệnh, còn nói được rằng : «Đầu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ-cậy nơi Ngài» (Gióp 13 : 15). Tại sao cũng thường thấy có đặc-vua-chúa, giàu-sang, được đư-đặt, tràn-trề, mà vẫn đắng-cay, sâu-thảm ? Tỉ như vua Sau-ơ trị-vì cả nước Y-so-ra-ên, còn phải nhờ Đa-vít gây dờn cho «được an-ủy, lành-mạnh» (I Sa-mu-ên 16 : 22).

Khác nhau chỉ tại người này chẳng chịu thỏa-mãn về lúc hiện-tại, người không lấy cái mình có làm vui-thích, và luôn luôn ôm những ước-ao xa vời, rất khó thực-hiện. Người như vậy thì chẳng bao giờ vui-sướng, thỏa-mãn.

Đem lòng đau-phục trọn- vẹn mà ưng- chịu tất cả phương-lược của Đức Chúa Trời, đó là duyên-cớ khiến cho các người thánh trên Thiên-dàng được sung-sướng, thỏa-mãn vô-cùng, mặc dầu yế vinh-quang có kẻ hơn, người kém.

Thế thì người khôn-ngoan trong Chúa phải là người trông mọi cảnh-trạng vui, buồn, sướng, cực, bình-an, bối-rối, thành-công, thất-bại, biết nghe sứ-mạng của hiện-tại, biết cầu-nguyện và suy-gẫm để được Đức Thánh-Linh bày-tỏ đường-lối mình phải đi lúc nầy, và bởi đức-tin đi trọn đường-lối ấy.

Hỡi anh em, khi mây mờ phủ kín chơn trời, bão-lố hung-hăng hồng xô-lay nền-tảng của đức-tin ta, thì ta phải bình-tĩnh mà nhìn thẳng vào tình-hình nghiêng-ngửa, và tin-cậy Chúa đang sắp-đặt cho «mọi sự hiệp làm ích cho» ta. Đó là tinh-thần của tác-giả Thi-thiên khi ông nói rằng: «Tôi cứ ở cùng Chúa luôn luôn: Chúa đã nắm lấy tay hữu tôi, Chúa sẽ dùng sự khuyên-dạy mà dẫn-dắt tôi, rồi sau tiếp-rước tôi trong sự vinh-hiền» (Thi 73: 23-24).

Vui-vé tiếp-nhận đều Chúa dành cho

NGƯỜI hành-dộng theo sự sống thiên-nhiên, và cả đến những ai đã được nên thánh một đời phần, đều có những sự ưa-muốn mạnh-mẽ và sốt-sắng hướng về đủ mọi đều. Song sự ưa-muốn của những kẻ thật đã nên thánh, chỉ gồm-chứa trong chính hiện-tại, là giờ họ tin rằng Đức Chúa Trời thăm-viếng mình. Nhiều người có sự ưa-muốn rất tốt: kẻ mong được chết vì danh Chúa; kẻ mong cứu-vớt linh-hồn người lân-cận; kẻ khác lại mong thấy Đức Chúa Trời bày-tỏ vinh-quang Ngài một cách rõ-rệt trước mắt mình.

Thật là tốt-lành! Thật là quý-báu! Nhưng ai chẳng mong-ước chi hết, duy chỉ mong-ước được gặp, được hưởng, được chịu, được làm cái đều Đức Chúa Trời dành cho mình chính lúc hiện-tại đây, thì được thỏa-mãn bội-phần và làm vinh-hiền Đức Chúa

Trời nhiều hơn. Chúa cương-quyết bắt mọi sự ưa-muốn tốt-lành phải phục theo phương-lược và trật-tự của Ngài, phải nảy-nở trong đường-lối Ngài chỉ-định, cũng như Ngài cương-quyết táo-trừ mọi sự ưa-muốn xấu-xa, hư-hoại của bôn-tánh xác-tbịt. Đức Chúa Jê-sus đã biểu-biết luật-lệ thiêng-liêng không hề dôi-đổi đó khi Ngài cầu-nguyện rằng: «Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chơn này lìa khỏi Con! Song không theo ý-muốn Con, mà theo ý-muốn Cha» (Ma 26: 39).

Chớ có tư-tưởng cao quá là

ANH em mong-ước chịu chết vì danh Chúa chẳng? Tốt-lắm, nhưng nếu hồn-chồn, bực-rực dưới ách Ngài tra cho mình hằng ngày, thì anh em không thể nếm-trải ân-diên đầy-tròn của Ngài. Có lẽ theo phương-lược của Ngài, anh em không được cái vinh-hạnh chết vì danh Ngài, nhưng phải tôn-vinh Ngài trong những phận-sự tầm-thường, thấp-thỏi hơn hết của cuộc sanh-hoạt hằng ngày. Sự ham-thích chơn-chánh và xứng-dáng phải hiệp theo phương-lược của Đức Chúa Trời đối với đời ta. Muốn nhận-biết và quý-chuộng phương-lược ấy, anh em cần được Đức Thánh-Linh soi sáng con mắt của tâm-thần để dễ thấy mạng-linh không dôi-đổi của Ngài trong mỗi việc xảy đến hằng ngày.

Theo phương-lược của Đức Chúa Trời, Sứ-dõ Phao-lô từng phen «may trái» (Sứ 18: 3). Cũng theo phương-lược ấy, ông giảng-dạy rất hùng-hồn trên đời A-rê-ô-ba (Sứ 17: 19). Và trong cả hai trường-hợp ông đã tôn-vinh Đức Chúa Trời. Nếu có cố-tích xứng-dáng, ở chỗ Chúa chỉ-định, và vận-dụng đức-tin trong danh Ngài, thì mọi sự sẽ vẹn-lành, tốt-đẹp. Khi Đức Chúa Trời phán: «Đất sét ở trong tay thợ gốm thế nào, thì các người cũng ở trong tay Ta thế ấy» (Giê 18: 6), thì anh em nên hiểu rằng mình phải cúi đầu, yên-lặng để Ngài thực-hành phương-lược đời đời trong tâm-thần, linh-hồn và thân-thể mình. — T. K. B.